

R o z s u d o k
V m e n e S l o v e n s k e j r e p u b l i k y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Edity Bakošovej a JUDr. Ľubora Šeba v právnej veci žalobcu **J. L.**, bývajúceho v T., zastúpeného JUDr. M. G., advokátom v T., proti žalovaným **1/ I. W.**, bývajúcej v T. a **2/ MVDr. R. H.**, bývajúcej v T., zastúpenými JUDr. Š. H., advokátom v T., **o zaplatenie 16 596,96 Eur (500 000 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp.zn. 6 C 84/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 13. mája 2010 sp.zn.1 Co 259/2009 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Dovolanie proti výroku, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania **o d m i e t a .**

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trebišov rozsudkom z 27. septembra 2006 č.k. 6 C 84/2006-47 v spojení s opravným uznesením zo 4. decembra 2006 č.k. 6 C 84/2006-54 zaviazal žalované 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi 500 000 Sk s 3,5 % mesačným úrokom od 1. júla 2003 do zaplatenia a trovy konania 79 031 Sk všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jednej

zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhej žalovanej. Takto rozhodol keď mal za preukázané, že žalobca a žalované uzavreli 2. júna 1999 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej poskytol žalobca žalovaným 1 000 000 Sk. Žalované sa zaviazali vyplatiť žalobcovi mesačne úrok 3,5 % z požičanej sumy najneskôr do posledného aktuálneho mesiaca. Vzhľadom na to, že žalované nedodržali dohodnuté podmienky, dojednaný úrok platili nepravidelne alebo ho neplatili vôbec, žalobca vypovedal zmluvu. Ku dňu podania žaloby nevrátili žalované požičanú sumu 1 000 000 Sk a na úrokoch uhradili 1 685 000 Sk, čo zodpovedá úrokom len za 48 mesiacov a to za obdobie od 2. júna 1999 do 31. mája 2003 a za mesiac jún 2003 čiastku 5 000 Sk. Žalované mali povinnosť splatiť úrok až do vrátenia pôžičky 1 000 000 Sk. Právne vec zdôvodnil ustanovením § 657, § 658 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka. Námietky žalovaných, že zmluvne dohodnutý úrok a teda dohodu o ňom vo výške 3,5 % z požičanej sumy ako úrok mesačný je treba považovať za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka za neplatnú, nepovažoval za dôvodné. Z vykonaného dokazovania a to zo zmluvy o pôžičke, z výsluchu účastníkov a svedka M. Š. mal za preukázané, že úrok, ktorý bol uvedený v zmluve, bol účastníkom známy. Žalovaná 1/ bola s tým oboznámená, pretože to jednak vyplýva zo zmluvy a aj sama uviedla, že s uvedeným úrokom súhlasila, pretože bola vo finančnej tiesni a nemohla teda nesúhlasiť ak potrebovala peniaze. Rovnakým spôsobom si žalovaná 1/ chcela požičať aj od vypočutého svedka a navrhla dokonca úrok vyšší. Súd prvého stupňa preto nepovažoval uvedenú dohodu o úroku v zmluve o pôžičke za absolútne neplatnú, pretože sa nejedná o dohodu, ktorá by bola v rozpore s dobrými mravmi. Keďže súd považoval uzavretú zmluvu o pôžičke ako aj dohodu o úroku za platnú, zaviazal žalované 1/, 2/ na zaplatenie žalovanej pohľadávky, vrátane úroku podľa výroku rozsudku súdu prvého stupňa. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaných rozsudkom z 26. februára 2008 sp.zn. 1 Co 510/2006 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Na rozdiel od záverov súdu prvého stupňa mal odvolací súd za to, že z obsahu samotnej zmluvy o pôžičke je zrejmé, že táto nebola zo strany veriteľa uzavretá so zámerom, aký predpokladá právna úprava zmluvy o pôžičke, ale základným zámerom žalobcu bolo zabezpečiť si stály mesačný príjem. Zmluvný úrok sa dostal do popredia ako základný dôvod poskytnutia pôžičky, čo odporuje charakteru tohto právneho vzťahu.

Bez ohľadu na uvedené mal odvolací súd za to, že úrok dohodnutý v zmluve o pôžičke vo výške 3,5 % mesačne možno považovať za taký výkon práva zo strany veriteľa, ktorý odporuje dobrým mravom (§ 3 Občianskeho zákonníka) a preto odvolací súd považoval predmetnú zmluvu v tejto jej oddeliteľnej časti (ohľadne dohodnutého úroku) za neplatnú. Účastníkom náhradu trov konania podľa § 150 O.s.p. nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobcu, uznesením z 28. októbra 2009 sp.zn. 4 Cdo 255/2008 rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26. februára 2008 sp.zn. 1 Co 510/2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vyčítal odvolaciemu súdu, že v prejednávanej veci zo skutkových zistení súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové závery, bez toho, aby si zadovážil rovnocenný podklad pre takéto odlišné hodnotenie dôkazov. Považoval jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery za predčasné.

Krajský súd v Košiciach po zrušení a vrátení mu veci dovolacím súdom na ďalšie konanie, rozsudkom z 13. mája 2010 sp.zn. 1 Co 259/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v znení opravného uznesenia zo 4. decembra 2006 zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným trovy konania 4 237,17 Eur a to ich advokátovi JUDr. Š. H. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Takto rozhodol po doplnení dokazovania obsahom zmluvy o pôžičke, písomným odstúpením od zmluvy, výsluchom žalovaných. Vyčítal súdu prvého stupňa, že sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s obsahom obrany žalovanej 2/, o nedostatku jej pasívnej legitímácie. Poukázal na tvrdenie žalobcu v priebehu konania, že k jednaniu ohľadne uzavretia pôžičky došlo iba medzi ním a žalovanou 1/ a vedel potvrdiť, či v prípade žalovanej 2/, je na zmluve jej podpis. Aj samotný úkon odstúpenia od zmluvy zo strany žalobcu bol adresovaný výlučne žalovanej 1/. Žalobca neoznačil žiadne dôkazy a ani netvrdil žiadne skutočnosti, z ktorých by vyplýval vznik právneho vzťahu medzi ním a žalovanou 2/. Táto popierala jediný existujúci dôkaz a to jej podpis na zmluve. Súd prvého stupňa túto obranu žalovanej 2/ úplne pominul a za takejto situácie jeho závery o dôvodnosti žaloby voči nej nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Nedôvodnosť žaloby voči žalovanej 1/, vyplýva z dôvodu čiastočnej neplatnosti zmluvy o pôžičke a z dôvodu splnenia zmluvnej povinnosti žalovanou 1/.

Ďalej poukázal na ust. § 657 a § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a na samotný obsah danej zmluvy o pôžičke a dospel k záveru, že táto nebola zo strany žalobcu uzavretá so zámerom aký predpokladá právna úprava zmluvy o pôžičke, ale základným zámerom žalobcu pri uzavretí zmluvy bolo zabezpečiť si dlhodobý finančný príjem. Z obsahu zmluvy zistil, že medzi účastníkmi nebol určený termín konečného vrátenia pôžičky a táto povinnosť dlžníkov bola viazaná iba na prípad jednostranného vypovedania zmluvy, čo je však už právny úkon viazaný na ukončenie právneho vzťahu a nie na úpravu zmluvných podmienok. Takýto záver vyplýva aj zo samotného charakteru dohodnutých zmluvných povinností dlžníka, ktorý mal plniť počas celej doby trvania zmluvy iba zmluvné úroky a nesplácať istinu. Táto sa mala veriteľovi vrátiť iba po zániku zmluvy v dôsledku odstúpenia. Minimálna doba trvania zmluvného vzťahu bola dohodnutá na 5 rokov, počas ktorej dlžníci ani nemali možnosť poskytnutú pôžičku žalobcovi vrátiť. Takto stanovená zmluvná podmienka, ktorá neumožňuje dlžníkovi vrátiť pôžičku po dobu 5 -tich rokov zjavne neprímerane zvýhodňuje veriteľa tým, že si počas tejto doby zabezpečí príjem z úrokov. Za uvedené dobu 5-tich rokov pri dohodnutej výške úrokov by si žalobca zabezpečil príjem vo výške 2 100 000 Sk. Podľa názoru odvolacieho súdu sa z tohto pohľadu v rozpore s charakterom zmluvy o pôžičke zmluvný úrok dostáva do popredia ako základný dôvod poskytnutia pôžičky, čo odporuje charakteru tohto právneho vzťahu. Bez ohľadu na uvedené skutočnosti mal odvolací súd za to, že úroky dohodnuté v zmluve o pôžičke vo výške 3,5 % mesačne, teda 42 % ročne možno považovať za výkon práva zo strany veriteľa, ktorý odporuje dobrým mravom (§ 3 Občianskeho zákonníka). Právnny úkon, ktorý je v rozpore s takýmito zásadami je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. Primeranosť výšky dohodnutých úrokov zo zmluvy o pôžičke hodnotil podľa konkrétnych okolností predovšetkým s prihliadnutím na úrokovú mieru úverov poskytovaných bankami, ktorá bola v čase uzavretia zmluvy niekoľkonásobne nižšia. Takto dohodnutý zmluvný úrok zabezpečuje pre veriteľa pravidelný zdroj príjmov na časovo neobmedzenú dobu. Uzavrel, že takýto obsah zmluvy v časti o dohodnutých úrokoch odporuje zásade slušnosti, poctivosti, čestnosti, vzájomnej úcty, tolerancie a dôvery a teda aj dobrým mravom a z tohto dôvodu odvolací súd považoval zmluvu v tejto jej oddeliteľnej časti ohľadne úrokov za neplatnú. Na základe tejto situácie vychádzajúc zo záveru, že časť zmluvy o pôžičke týkajúca sa úrokov je neplatná, mala žalovaná 1/, ako dlžníčka zmluvnú povinnosť zaplatiť iba ostávajúcu časť predmetu pôžičky a to istinu 1 000 000 Sk. Z obsahu vykonaného dokazovania mal za nesporné, že žalovaná 1/, z titulu tejto pôžičky

žalobcovi uhradila minimálne 1 685 000 Sk a tak nepochybne splnila svoju zmluvnú povinnosť dlžníka. Pokiaľ sa žalobca i napriek uvedenému v konaní domáha zaplattenia sumy 500 000 Sk považoval odvolací súd jeho nárok za nedôvodný. O trovách celého konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca keď namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a zároveň namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Vytýkal odvolaciemu súdu, že i napriek názoru dovolacieho súdu vyjadreného v jeho uznesení, sám dokazovanie nezopakoval a preto si nežadovážil rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov (§ 132 O.s.p.), keď nevypočul svedka M. Š. a ani žalobcu ako účastníka konania. Odvolacím súdom tvrdený nedostatok pasívnej legitímácie na strane žalovanej 2/ nebol v konaní žiadnym spôsobom osvedčený. Uviedol, že Občiansky zákonník je postavený na zásade zmluvnej voľnosti. Mal za to, že aj za predpokladu, že by bol mal zámer zabezpečiť si dlhodobý finančný príjem, uvedené by nebolo v rozpore so zákonom a tiež zdôraznil, že predmetná zmluva v žiadnom svojom ustanovení neodporuje zákonu. Vzhľadom na to, za chybné považoval aj posúdenie výšky dohodnutých úrokov zo strany odvolacieho súdu a tiež rozhodnutie o trovách konania. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, prípadne rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žiadal priznať náhradu trov celého konania.

Žalované navrhli dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací § 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

Občiansky súdny poriadok umožňuje účastníkovi podať dovolanie len z tých dôvodov, ktoré sú taxatívne uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p. Dovolanie môže byť podané iba z dôvodov,

že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uvedenými dovolacími dôvodmi, vrátane ich obsahového vymedzenia. Obligatórne sa zaoberá len vadami konania vymedzenými v § 237 O.s.p. a inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci neboli v dovolaní namietané procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. a žiadna z nich nevyšla ani v dovolacom konaní najavo.

Žalobca v dovolaní tvrdí, že konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá má za následok neprávne rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Dovolateľom namietaná tzv. iná vada v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. spočíva vždy v procesne nesprávnom postupe súdov, ktorý na rozdiel od procesných väd konania uvedených v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť. Dovolací súd nezistil v postupe odvolacieho súdu porušenie procesných predpisov majúcich za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd doplnil dokazovanie v rozsahu naznačenom dovolacím súdom v jeho zrušujúcom uznesení a tak si zabezpečil dostatok skutkových podkladov pre rozhodnutie vo veci, dovolateľom použitý dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) tak nie je spôsobilý spochybníť správnosť rozsudku odvolacieho súdu.

Žalobca v dovolaní ďalej namieta, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnym skutkových záverom vyvodil nesprávne právne závery.

S prihliadnutím k uplatnenému dovolaciemu dôvodu (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) a jeho obsahovej konkretizácie išlo v dovolacom konaní o posúdenie správnosti právnych záverov odvolacieho súdu, súvisiacich predovšetkým s výkladom ustanovenia § 658 ods. 1 v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (rozpor s dobrými mravmi).

Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podľa ustanovenia § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

Pojem „dobré mravy“ Občiansky zákonník nedefinuje. V ustanovení § 3 ods. 1 upravuje len zásadu, že výkon práva a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Ide o všeobecné ustanovenie hmotno-právnej povahy, ktoré umožňuje súdu vec posúdiť v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, možnosť odoprieť právnu ochranu uplatneného práva.

Dobré mravy možno stotožniť so všeobecne uznávanými zásadami konania v právnom styku (poctivosť, nezneužívanie výkonu práv, nešíkanózny spôsob výkonu práva, rešpektovanie rovnosti účastníkov občianskoprávných vzťahov). Za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi.

Úroky dohodnuté pri peňažnej pôžičke predstavujú odmenu za užívanie požičanej istiny. Občiansky zákonník, a ani iné právne predpisy výslovne neustanovujú, do akej výšky možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Z tejto skutočnosti však nemožno vyvodzovať, že by výška úrokov bola závislá len od dohody účastníkov zmluvy o pôžičke, a teda nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Toto obmedzenie vyplýva z § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aj podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky uvedeného v náleze z 28. februára 1995 sp.zn. PL: ÚS 10/95, že aj keď úroky z pôžičky (§ 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka) sú predmetom zmluvnej voľnosti medzi účastníkmi neznamená to, že je možné dohodnúť úrok v akejkoľvek výške. Dohoda o úrokoch musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Závisí preto od rozhodnutia súdu, aby v konkrétnom prípade ustálil, či výška dohodnutých úrokov je alebo nie je v súlade s dobrými mravmi.

Pri posúdení primeranosti dojedanej výšky úrokov je potrebné prihliadnúť k celkovým okolnostiam úkonu, jeho pohnútkam a účelu, ktorý sledoval. Predovšetkým je však potrebné porovnať dojednaný úrok s úrokovou mierou obvyklou pri poskytovaní pôžičiek peňažnými ústavmi.

Z obsahu dôvodov napadnutého rozhodnutia nepochybne vyplýva, že odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní dôsledne riadil vyššie uvedenými zásadami. S prihliadnutím k celkovým okolnostiam úkonu, najmä na spôsob a charakter dohodnutých zmluvných podmienok (minimálna doba trvania zmluvného vzťahu päť rokov, počas ktorých bolo možné splácať iba zmluvné úroky a nesplácať istinu, čím by si žalobca pri dohodnutej výške úrokov zabezpečil príjem 2 100 000 Sk, pričom istinu bolo možné vrátiť len po zániku zmluvy v dôsledku odstúpenia zo strany veriteľa), správne odvolací súd dohodnuté úroky vo výške 3,5 % mesačne (42 % ročne) pri porovnaní aj s úrokovými mierami úverov poskytovanými peňažnými ústavmi považoval za úroky dohodnuté v rozpore s dobrými mravmi, s následkami neplatnosti takéhoto dojednania.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej v zmeňujúcej časti, ktorý je napadnutý dovolaním žalobcu,

nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Dovolací súd preto jeho dovolanie v predmetnej časti zamietol ako nedôvodné (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

K dovolaniu žalobcu voči časti smerujúcej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania dovolací súd uvádza, že táto časť dovolania smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods.1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúcemu posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia, ak ide okrem iného o uznesenie o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. teda vylučuje prípustnosť dovolania žalobcu v časti smerujúcej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola zistená procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v tejto časti odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p.).

Úspešným žalovaným (§ 142 ods. 1 O.s.p.) nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože trovy súvisiace s odmenou právneho zástupcu žalovaných nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva, lebo v porovnaní s ich vyjadreniami v základnom konaní neobsahovalo nové okolnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. januára 2011

JUDr. Eva Sakálová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Renáta Matejčíková

